

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/4/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8223209485
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 09. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2025:8223209485.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobkyne: F. Q., rod. H., nar.XX.XX.XXXX, bytom R. XX, XXX XX R., štátny občan T., zastúpená: JUDr. Daniel Tarbaj, advokát, Advokátska kancelária so sídlom Zámocká 525/28, 091 01 Stropkov proti žalovanej: Slovenská sporiteľňa, a. s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpený: Advokátska kancelária Mária Grochová a partneri s. r. o., so sídlom Bočná 10, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 36 863 017, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 1.000 eur, o odvolaní žalobkyne a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bardejov zo dňa 22.05.2024, č. k. 7Csp/40/2023-89, takto jednohlasne

rozhodol:

Mení rozsudok súdu prvej inštancie tak, že:

I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalobkyňi sa voči žalovanej priznáva nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyňi sumu 50,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu zamietla.

III. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania proti žalovanej v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.“

2. Vychádzal zo zistenia, že žalobou doručanou súdu 26.07.2023 sa žalobkyňa domáhala od žalovanej zaplata sumy 1.000 eur, predstavujúcej primerané finančné zadostučinenie a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnila tým, že v konaní vedenom na Okresnom súde Svidník pod sp. zn. 4Csp/66/2020 bola žalobkyňa v postavení žalovanej spotrebiteľky úspešná. Právny nástupca terajšej žalovanej, spoločnosť EOS KSI Slovensko, s. r. o. (vtedajší žalobca) si v pôvodnom konaní uplatňoval nárok na zaplata sumy 3.000 eur s príslušenstvom zo zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 5.890 eur a žalobkyňa na predmetný úver zaplatila jednotlivými splátkami sumu 4.007,47 eur. V konaní nebolo sporné, že rozsudkom Okresného súdu Svidník zo dňa 30.01.2023 č. k. 4Csp/66/2020-200 bola žaloba žalobcu EOS KSI Slovensko, s. r. o. proti terajšej žalobkyňi (ako žalovanej spotrebiteľky) o zaplata 3.000 eur s príslušenstvom zamietnutá. Dôvodom zamietnutia

žaloby bol nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Tým, že nedošlo k platnému zosplatneniu úveru, zmluvu o postúpení pohľadávky súd vyhodnotil za neplatnú. Vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru bolo neurčitým právnym úkonom, pretože v ňom nebola riadne špecifikovaná splátka, pre ktorú sa veriteľ rozhodol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, navyiac žalobca v základnom konaní ani nepreukázal doručenie oznámenia o vyhlásení konečnej splatnosti úveru zo dňa 23.11.2017, ani doručenie výzvy zo dňa 05.10.2017. Súd v základnom konaní uzavrel, že postúpenie pohľadávky bankou je neplatné, a to nielen medzi stranami zmluvy, ale aj voči dlžníčke (žalobkyňi).

3. Podľa § 3 ods. 5 tretia veta z. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Zákon o ochrane spotrebiteľa vyžaduje úspešné uplatnenie porušenie práva spotrebiteľa a toto má predchádzať uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie. V danom prípade spotrebiteľka najskôr v základnom konaní 4Csp/66/2020 úspešne uplatnila porušenie spotrebiteľského práva a následne v samostatnom konaní uplatnila právo na primerané finančné zadosťučinenie. V základnom konaní bola žalobkyňa ako spotrebiteľka aktívna, nechala sa právne zastúpiť advokátom, aktívne uplatňovala svoje spotrebiteľské práva prostredníctvom kvalifikovaného právneho zástupcu a napokon dosiahla úspešnosť v plnom rozsahu.

4. Pokiaľ ide o námietku premlčania vznesenú žalovanou v predmetnom konaní, súd poukázal na ust. § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, v zmysle ktorého spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. K uplatneniu tohto práva totiž nemôže dôjsť kedykoľvek, nakoľko vzniká po tom, čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinnosti na súde. V prejednávanej veci všeobecná trojročná premlčacia doba začala plynúť právoplatnosťou rozsudku v základnom konaní, t. j. dňa 05.05.2023 a do podania žaloby na súde (26.07.2023) neuplynula. Preto predmetný nárok nie je premlčaný.

5. Pokiaľ ide o námietku žalovanej o nedostatku pasívnej legitímácie, súd vychádzal z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/80/2020 zo dňa 24.08.2022, podľa ktorého zodpovedným subjektom, od ktorého je možné požadovať primerané finančné zadosťučinenie v zmysle § 3 ods. 5 tretia veta z. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, nemusí byť iba jedna zo sporových strán v súdnom konaní, v ktorom bol spotrebiteľ úspešný. V konaní bolo preukázané, že žalobkyňa v základnom konaní 4Csp/66/2020 úspešne uplatnila porušenie práva spotrebiteľa, preto má právo na primerané finančné zadosťučinenie od žalovanej, ktorá za porušenie jej práva nesie spoluzodpovednosť ako účastník neplatnej zmluvy o postúpení pohľadávky v zmysle odôvodnenia rozsudku v základnom konaní. Základné konanie bolo vedené na základe žaloby postupníka o zaplatenie pohľadávky 3.000 eur s príslušenstvom titulom zmluvy o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXX, ktorú uzatvorila žalobkyňa ako spotrebiteľka so žalovanou ako dodávateľom. Žalobkyňa bola v základnom konaní aktívna a dosiahla zamietnutie žaloby v celom rozsahu.

6. Pokiaľ ide o určenie výšky finančného zadosťučinenia, toto musí byť primerané povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne a musí zodpovedať svojmu účelu (poskytnúť žalobkyňi satisfakciu a odradiť žalovaného od porušenia spotrebiteľských práv), pričom vo vzťahu k žalobkyňi nepredstavuje nedôvodné finančné obohatenie, ktoré by bolo v rozpore so zákonom alebo morálkou. Cieľom inštitútu finančného zadosťučinenia je mať reálny a efektívny odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi. Žalobkyňa si uplatnila nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.000 eur, predstavujúcej tretinu zo sumy 3.000 eur, ktorú si postupník uplatňoval v základnom konaní. Odvodzovanie výšky finančného zadosťučinenia od uplatňovanej sumy v základnom konaní sa súdu javí ako nenáležité s ohľadom na skutočnosť, že žalobu v základnom konaní o zaplatenie 3.000 eur podával postupník a terajšia žalovaná nebola stranou sporu v tomto konaní. Samotné podanie žaloby a argumentácia postupníka nebola v dispozičnej sfére žalovanej a táto nemohla uplatňovať žiadne procesné práva, pričom rozsudok v základnom konaní, ktorého nebola stranou, má pre ňu právne následky vo forme povinnosti zaplatiť finančné zadosťučinenie. Pri ustálení výšky primeraného finančného zadosťučinenia preto súd zohľadnil vyššie uvedené dôvody. Dôvodom pre zamietnutie žaloby v základnom konaní bol nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu z dôvodu neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky, ktorej účastníkom bola žalovaná ako postupca, ale aj postupník. Navyiac súd v základnom konaní

ustálil, že Slovenská sporiteľňa, a. s. poskytla terajšej žalobkyni úver vo výške 5.890 eur a žalobkyňa jednotlivými splátkami uhradila len sumu 4.007,47 eur, teda vrátila menej ako jej bola výška úveru poskytnutá. Vznik ujmy nie je síce zákonnou podmienkou pre priznanie finančného zadosťučinenia, ale môže mať význam pre určenie konkrétnej výšky finančného zadosťučinenia. V tomto konaní nebola zo strany žalobkyne preukázaná ujma, ktorú by súd mohol zohľadniť pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia, a preto priznané finančné zadosťučinenie vo výške 50 eur je primerané okolnostiam daného prípadu. Takto určené primerané finančné zadosťučinenie sa súdu javí ako proporcionálne a spravodlivé pre obe strany sporu, predovšetkým v súvislosti s okolnosťami a výsledkom základného konania. Skutočnosť, že žalovaná nebola stranou v základnom konaní a žalobkyňa nevrátila dodávateľovi ani istinu úveru, súd zohľadnil pri ustálení výšky primeraného finančného zadosťučinenia, a preto priznal žalobkyni voči žalovanej finančné zadosťučinenie vo výške 50 eur a zvyšnú časť uplatneného nároku zamietol.

7. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa mala v konaní plný úspech (čo do právneho základu, pričom výška závisela od úvahy súdu), preto má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

8. Proti rozsudku podali odvolanie obidve strany sporu.

9. Žalobkyňa v odvolaní napadla výrok II. rozsudku z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa sa nestotožňuje so závermi súdu a tieto považuje za nesprávne. Súdu prvej inštancie je pritom z rozhodovacej praxe známe, že žalovaná takýmto spôsobom, v ktorom úvery neplatne zosplatní a následne ich postupuje na inkasné spoločnosti, sú nedôvodne vymáhané a žalovaná takto postupuje v početných prípadoch. Jednotlivé okolnosti, na ktoré poukazuje súd prvej inštancie, a to či už výška úverovej istiny alebo uhradená suma bola už zohľadnená žalobkyňou pri samotnom uplatnení nároku, keďže žalobou uplatnená suma predstavovala jednu tretiu zo sumy žalovanej istiny v tzv. základnom konaní. V konaní žalobkyňa poukázala na rozhodnutia, podľa ktorých výška primeraného finančného zadosťučinenia, aby dosiahla svoje funkcie, by mala v prípade hroziacej majetkovej ujmy predstavovať aspoň 50 % zo sumy, o ktorú bol alebo mal byť spotrebiteľ ukrátený. V tejto súvislosti je evidentné, že priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia 50 eur vo vzťahu k dodávateľovi, ktorému vzrástol za rok 2022 čistý zisk o 6,5 % na sumu 243.000 000 eur a za rok 2023 na sumu 308.000 000 eur, nemôže mať žiadnu z funkcií deklarovaných súdom prvej inštancie. Priznaná výška primeraného finančného zadosťučinenia 50 eur je neprimeraná aj s ohľadom na výšku sankcií (pokút až do výšky 50.000 eur), ktoré podľa z. č. 128/2002 Z. z. o štátnej kontrole vnútorného trhu vo veciach ochrany spotrebiteľa alebo z. č. 747/2004 Z. z. o dohľade nad finančným trhom, je oprávnená dodávateľovi uložiť Slovenská obchodná inšpekcia alebo Národná banka Slovenska. Navrhla, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobe vyhovel, alternatívne žiadala rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

10. Žalovaná odvolanie podala proti vyhovujúcemu výroku z dôvodov, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Nesúhlasila s právnym názorom súdu v otázke pasívnej legitímácie z dôvodu, že banka nebola stranou sporu v základnom konaní, a preto žiadna zložka rozsudku v ňom vydaného (ani výrok a už vôbec nie odôvodnenie) nie je voči žalovanej záväzná. Žalobkyňa preto nebola oprávnená prenášať skutkové a právne závery zo základného konania ako nejakú hotovú vec, naopak v aktuálnom spore bola povinná produkovať konkrétne prostriedky procesného útoku dôležité pre rozhodnutie o veci, ale aj pre umožnenie plnohodnotnej realizácie nespochybniteľného práva na kontradiktórne stanovisko. Podľa názoru súdu prvej inštancie, vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru bolo neurčitým právnym úkonom, pretože v ňom nebola riadne špecifikovaná splátka, pre ktorú sa veriteľ rozhodol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Z uvedeného je zrejmé, že súd vzhladol splnenie podmienky porušenie práva alebo povinnosti, špecifickej skutkovej okolnosti, týkajúcej sa oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru, ktorá spočívala v

neoznačení konkrétnej splátky pre omeškanie, so zaplatením ktorej došlo k zosplatneniu úveru. Tomuto zisteniu však nezodpovedalo žiadne tvrdenie žalobkyne ani v žalobe, ani v akomkoľvek neskoršom úkone žalobkyne. O tom, že práve táto skutočnosť má byť dôvodom pre priznanie satisfakčného nároku, sa žalovaná dozvedela až z napadnutého rozsudku. Súd prvej inštancie pochybil aj tým, že toleroval pasivitu žalobkyne v riadnom splnení povinnosti tvrdenia, a to konkrétne vo vzťahu k určení práva alebo povinnosti, ktorá mala byť porušená. Jeho záver, že protiprávnym skutkom vedúcim k priznaniu zadosťučinenia má byť neuvedenie splátky úveru, pre ktorú bola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, nemá absolútne žiadnu oporu v tvrdeniach žalobkyne. Ak táto skutočnosť prípadne vyplýva z rozsudku vydaného v základnom konaní, nijako tým nemôže byť zhojené nesplnenie povinnosti tvrdenia zo strany žalobkyne. So zreteľom na ust. § 132 ods. 2 CSP, určite nebolo úlohou žalovanej, aby v dôkazných prostriedkoch predložených žalobkyňou vyhľadávala rôzne skutočnosti, na ktorých sa prípadne mohol zakladať žalobou uplatnený nárok, naopak bolo povinnosťou žalobkyne, aby predniesla presné a určité tvrdenia, ku ktorým by sa žalovaná strana vyjadrila a ktoré by sa potom stali predmetom dokazovania. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

11. Žalobkyňa k odvolaniu uviedla, že tvrdenia žalovanej o tom, že žalobkyňa v konaní nepreukázala úspešné uplatnenie porušenia spotrebiteľských práv a nevznikla jej žiadna ujma, považuje za nerelevantné. Poukázala, že ujma nebola len v akademickvej rovine, ale preukázateľne hrozil zásah aj do jej majetkovej sféry, keďže hrozilo zníženie jej rodinného rozpočtu a životnej úrovne. Napokon súdu z jeho rozhodovacej činnosti je známe, že žalovaná dlhodobo a vo veľkom rozsahu porušuje spotrebiteľské práva na finančnom trhu. Aj v súčasnosti napriek početným rozsudkom vydaným proti žalovanej, táto neustále používa nekalé obchodné praktiky a finančne sa snaží na úkor spotrebiteľov obohacovať. V konaní žalobkyňa dostatočne, určito a zrozumiteľne preukázala nielen na dôvodnosť základu nároku na priznanie finančného zadosťučinenia, ale aj žiadanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia. Už v tzv. základnom konaní, ako aj v štádiu tohto konania žalobkyňa preukázala intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem. V základnom konaní sa žalobkyňa musela zaktivizovať, vyhľadať advokáta, vec s ním prejednať a advokát za ňu podal relevantné podanie na súde. Práve zo strany žalovanej sa jedná o mimoriadne závažné porušenie spotrebiteľských práv a povinností, a toto porušenie zo strany žalovanej malo bezpochyby majetkový charakter. V ďalšom poukázala na najnovšie právoplatné rozhodnutia Krajského súdu v Prešove vo veciach primeraného finančného zadosťučinenia a poukázala aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/237/2021 zo dňa 30.03.2023, ktorým bolo zamietnuté dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18CoCsp/20/2020 zo dňa 23.09.2020, pričom v tomto konaní bola priznaná suma primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 3.000 eur. Navrhla rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. ako vecne správne potvrdiť, vo vzťahu k výroku II. rozsudok zmeniť v zmysle podaného odvolania. Zároveň si uplatnila náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

12. Podaním došlým odvolaciemu súdu 08.09.2025 žalovaná uviedla, že v plnom rozsahu zotrúva na odvolacích námietkach. V konaní došlo k nesplneniu základnej procesnej povinnosti tvrdenia zo strany žalobkyne, tiež došlo k zmareniu možnosti vyjadrenia sa žalovanej k rozhodujúcim skutočnostiam. O hlavnom dôvode pre priznanie nároku sa žalovaná dozvedela až z odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 7Csp/40/2023-89 zo dňa 22.05.2024. Žalobkyňa na tieto odvolacie námietky nijako vecne nereagovala pravdepodobne preto, že žalobkyňa a jej právny zástupca považovali za efektívnejšie venovať priestor detinským atakom na žalovanú. Žalobkyňa bola povinná v konaní tvrdiť, o porušenie ktorého práva alebo povinnosti malo v jej prípade ísť, pričom tejto povinnosti sa mohla zbaviť odkazom na akýkoľvek listinný dôkazný prostriedok, napr. na rozsudok vydaný v základnom konaní. Žalobkyňa mohla preukázať nesprávnosť odvolacej námietky, ak by k žalobe alebo v neskoršom procesnom úkone identifikovala akúkoľvek pasáž, v ktorej by sa nachádzalo potrebné tvrdenie. Miesto toho žalobkyňa zahltila svoje odvolanie len úvahami, ktoré nielen nie sú polemikou s rozhodujúcimi právnymi názormi súdu prvej inštancie, ale sú aj úplne zjavne nesprávne a v kontexte veci samej aj irelevantné. Ešte zásadnejší nesúhlas je potrebné vysloviť k argumentu, že výška zadosťučinenia má závisieť od výšky sumy uplatnenej v základnom konaní. Je predovšetkým neprípustné vyvodzovať sankciu za to, že určitý subjekt uplatnil právo na súdnu ochranu zaručenú ust. článku 46 ods. 1 Ústavy SR, keďže ide o základné právo charakterizované jeho neodňateľnosťou, nescudziteľnosťou, nepremlčateľnosťou a nezrušiteľnosťou a za uplatnenie ktorého nesmie byť nikomu spôsobená akákoľvek ujma. Rovnako je potrebné odmietnuť aj ten rozmer odvolacej argumentácie, ktorým sa žalobkyňa dovoľáva súdneho aťahovania právomoci, ktoré je v rámci delenia štátnej moci zverená úplne inému orgánu. Podľa § 1

ods. 2 z. č. 747/2004 Z. z. o dohľadne nad finančným trhom, vykonávala dohľad nad finančným trhom vrátane výkonu dohľadu v oblasti ochrany finančných spotrebiteľov Národná banka Slovenska. Je preto neprípustné, aby príslušná činnosť správneho orgánu suplovala civilný súd - navyše pod zásterkou ochrany spotrebiteľa a vyvodzovala voči akémukoľvek veriteľskému subjektu administratívnu právnu zodpovednosť, ktorej hlavnými funkciami sú práve prevencia a represia. Ak by teda mala byť uložená sankcia preventívno represívneho charakteru, musí sa tak udiť v nato určenom správnom konaní, na základe výslovnej zákonnej regulácie a možnosti následného prieskumu v rámci správneho súdnictva a nie na základe prisvojenia právomoci civilným súdom bez akejkoľvek zákonnej opory. Navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

13. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v § 379 a nasl. CSP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario a zistil, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné. Keďže neexistujú podmienky ani pre potvrdenie, ani pre zrušenie napadnutého rozhodnutia, odvolací súd podľa § 388 CSP odvolaním napadnuté rozhodnutie zmenil.

14. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

15. Podľa § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona slovenskej národnej rady č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

16. Vychádzajúc z tohto ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

17. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.06.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej z. č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

18. V tejto súvislosti zásadným je rozhodnutie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 3Cdo/31/2020 z 25.05.2022: „Eurokonformným a k slabšej strane spotrebiteľského vzťahu náležite ústretovým sa preto javí len taký výklad úpravy urobenej aj predmetom sporu v prejednávanej veci, pri ktorom splnením podmienky úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, zakladajúcej právo spotrebiteľa na primerané finančné zadosťučinenie podľa čl. I § 3 ods. 5 vety tretej zákona, je vyslovenie sa súdom o porušení práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi v akomkoľvek rozhodnutí v prospech spotrebiteľa (aj vo forme konštatovania porušenia len v odôvodnení rozhodnutia ako otázky predbežnej)“.

19. Žalobkyňa si v predmetnom konaní uplatnila nárok na náhradu primeraného finančného zadosťučinenia v celkovej výške 1.000 eur, pričom výšku primeraného finančného zadosťučinenia odôvodnila tým, že táto suma zohľadňuje jednu tretinu zo sumy, ktorú od žalobkyne právny nástupca žalovanej požadoval v základnom konaní.

20. Odvolací súd sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní bolo preukázané splnenie všetkých základných podmienok v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Tvrdenie žalobkyne o úspechu v základnom konaní bolo preukázané rozsudkom Okresného súdu Svidník sp. zn. 4Csp/66/2020 zo dňa 31.01.2023, ktorý nadobudol právoplatnosť 05.05.2023, z ktorého vyplýva, že uvedené konanie bolo vedené na základe žaloby spoločnosti EOS KSI Slovensko, s. r. o. ako právneho nástupcu terajšej žalovanej, proti žalobkyni ako spotrebiteľky o zaplatenie sumy 3.000 eur s príslušenstvom. Z odôvodnenia rozsudku v základnom konaní je zistiteľné, že žalovaná Slovenská sporiteľňa, a. s. uzatvorila so žalobkyňou zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXXX, predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 5.890 eur, pričom žalobkyňa na predmetný úver zaplatila jednotlivými splátkami sumu 4.007,47 eur. Súd v základnom konaní ustálil, že Slovenská sporiteľňa, a. s. náležite neskúmala bonitu žalobkyne a v tomto smere nepostupovala s odbornou starostlivosťou v zmysle ust. § 7 ods. 1 z. č. 121/2010 Z. z. (bod 41, 42 rozsudku č. k. 4Csp/66/2020-200 zo dňa 30.01.2023). Súd žalobu zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, pretože nedošlo k zákonnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti pohľadávky, a preto zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. ako postupcom a EOS KSI Slovensko, s. r. o. ako postupníkom je neplatná. Podľa názoru súdu v základnom konaní vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru bolo neurčitým právnym úkonom, pretože v ňom nebola riadne špecifikovaná splátka, pre ktorú sa veriteľ rozhodol vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Navyše žalobca v základnom konaní (EOS KSI Slovensko, s. r. o.) nepreukázal doručenie oznámenia o vyhlásení konečnej splatnosti úveru zo dňa 23.11.2017, ani doručenie výzvy zo dňa 05.10.2017, a preto súd uzavrel, že ak nedošlo k zákonnému vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru, pohľadávka banky nie je postupiteľná, pretože tomu bráni ust. § 525 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná, potom jej postúpenie je svojim obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom, a preto je neplatné podľa § 39 Občianskeho zákonníka, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj voči dlžníkovi. Z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie, súd žalobu v základnom konaní zamietol (body 49 a 50 odôvodnenia rozsudku č. k. 4Csp/66/2020-200 zo dňa 30.01.2023).

21. Odvolací súd je toho názoru, že žalobkyňa v predmetnom konaní nie je povinná preukazovať ujmu, ktorá jej vznikla, pretože Zákon o ochrane spotrebiteľa priznáva právo na finančné zadosťučinenie nie len v prípade vzniku ujmy, ale už aj vtedy, keď ujma v nadväznosti na porušenie práva spotrebiteľa vzniknúť mohla. Samotné vyvolanie stavu žalovaným, na základe ktorého by žalobkyni ako spotrebiteľke ujma mohla vzniknúť, je jedným z predpokladov na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Spotrebiteľ nie je povinný odôvodňovať vzniknutú ujmu a stav právnej neistoty, prípadne uvádzať iné skutočnosti týkajúce sa nároku na primerané finančné zadosťučinenie bezprostredne v konaní, v ktorom bolo vyslovené porušenie práva na ochranu spotrebiteľa. Pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť, či v danom zmluvnom vzťahu existovala už čo i len hrozba vzniku ujmy. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy.

22. Vychádzajúc z citovaného vyššie uvedeného zákonného ust. § 3 ods. 5 posledná veta o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.06.2013, ak spotrebiteľ úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovené týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovené týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

23. Vychádzajúc súčasne aj z jazykovo dramatického výkladu predmetnej právnej normy a toho, že ak nie sú závažné dôvody preto, aby bol slovnému textu daný iný význam, má sa výrazom použitím právnej normy prisúdiť taký význam, aký má v zmysle právneho jazyka a je preto treba konštatovať, že úspešným uplatnením práva spotrebiteľom je daný základ pre priznanie finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa ako spotrebiteľka sa aktívne bránila v základnom konaní proti žalobe dodávateľa o zaplatenie 3.000 eur s príslušenstvom, bola nútená sa zaktivizovať, vyhľadať advokáta, vec s ním prejednať, pričom advokát musel podať vo veci relevantné podanie a žalobkyňa bola v základnom konaní celkom úspešná, a preto má právo na primerané finančné zadosťučinenie. Posúdenie každého nároku je vecou individuálnych skutkových zistení. Všeobecnou právnou zásadou vlastnej európskej právnej kultúry je princíp primeranosti, ktorú zvolil zákonodarca aj vo vzťahu k zadosťučineniu, na ktoré má nárok spotrebiteľ úspešne sa domáhajúci ochrany svojho práva. Je preto vecou súdu, ktorý je orgánom s

právomocou právnu normu vyložiť, poskytnúť ochranu subjektívnemu právu a vyhodnotiť v konkrétnych súvislostiach primeranosť požiadavky spotrebiteľa.

24. Odvolací súd ďalej poukazuje, že zadosťučinenie je tak nárokom, ktorým sa reparujú ujmy nemateriálnej povahy a tento aspekt vychádza z podstaty tohto nároku. Nie je preto možné pri rozhodovaní o ňom brať zreteľ na materiálne prvky. Jeho podstatou nie je sankčná povaha, pretože na účely sankcionovania je totiž dané administratívne a trestné právo. Civilné právo má za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má zadosťučinenie poskytnúť.

25. Odvolací súd vychádzajúc z podkladov vyššie uvádzaných posúdil žalobu ako kvantifikovaný nárok v konkrétnych skutkových okolnostiach. Má za to, že nepriaznivý dôsledok finančného zadosťučinenia musí zodpovedať povahe súkromného práva, pričom v súkromnom práve sankcia nie je trestom, ani inštitútom nahrádzajúcim iné právne inštitúcie. V prejednávanvej veci neboli tvrdené a z dôkazov ani nevyplývali žiadne také skutočnosti, ktoré by odôvodňovali priznanie zadosťučinenia vo výške, ktorú požadovala žalobkyňa. Kritériom kvantifikácie by mali byť podľa odvolacieho súdu okolnosti, za ktorých došlo k porušeniu práva, ich dosah na sféru individuálnych preferencií spotrebiteľa, ako aj závažnosť porušenia práva spotrebiteľa. V súvislosti s týmto odvolací súd poukazuje, že žalobkyňa svoj nárok okrem jeho prípustnosti v zmysle ust. § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z. z. odôvodnila aj tým, že v danom prípade nešlo len o hrozbu akademickú (možnú budúcnosť), ale išlo už o priame naplnenie hrozby tým, že preukázateľne hrozil zásah do majetkovej sféry žalobkyne, keďže hrozilo zníženie jej rodinného rozpočtu a životnej úrovne. Za primeranú výšku finančného zadosťučinenia považovala žalobkyňa sumu 1.000 eur, predstavujúcu jednu tretinu zo sumy uplatnenej žalobou v základnom konaní, pretože vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka, je jediným objektívnym kritériom rozhodujúcim pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil alebo sa chcel obohatiť.

26. Odvolací súd vzhľadom na spotrebiteľom úspešné uplatnenie porušenia práva voči dodávateľovi uvádza, že súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie. Je potrebné si uzrejmíť, že bola to práve žalovaná, ktorá koncipovala obsah formulárovej zmluvy o úvere, žalovaná pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru porušila svoje povinnosti a následne uzatvorila s inkasnou spoločnosťou neplatný právny úkon o postúpení pohľadávky, v dôsledku ktorých skutočností z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie bola žaloba inkasnej spoločnosti v základnom konaní zamietnutá.

27. Pri dôvodnosti uplatneného nároku na priznanie finančného zadosťučinenia vzal odvolací súd do úvahy aj to, že konanie žalovaného bolo spôsobilé negatívne zasiahnuť do majetkovej sféry spotrebiteľa a potenciálne ohroziť jeho sociálny či rodinný život. Zároveň zohľadnil aj postoj spotrebiteľa - žalobkyne v základnom konaní, ktorá aj napriek jej postaveniu slabšej zmluvnej strany vo vzťahu k dodávateľovi sa rozhodla brániť svoje spotrebiteľské práva v základnom konaní tým, že vyhľadala pomoc advokáta, vec s ním prejednala, advokát podal relevantné podanie a súd považoval uplatnené námietky spotrebiteľky, že žalobca v základnom konaní nemá vecnú aktívnu legitímáciu, za opodstatnené.

28. Odvolací súd je toho názoru, že je opodstatnené, aby spotrebiteľia poukazovali na nedostatky formulárových spotrebiteľských zmlúv a predišli tak bezdôvodným obohateniam dodávateľov a efektívne bránili svoje práva.

29. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závažného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Žalovaná v základnom konaní si vo vzťahu k žalobkyni uplatňovala finančné plnenie, na ktoré nemala nárok, vyvolala u žalobkyne stav právnej neistoty, ktorý žalobkyňa počas celého konania v základnom konaní musela znášať. Odvolací súd preto považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 300 eur, predstavujúcu 1/10-inu zo sumy uplatnenej žalobou v základnom konaní, pretože vo veciach, v ktorých je predmetom konania finančná čiastka, je jediným objektívnym kritériom rozhodujúcim pre určenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia suma, o ktorú sa dodávateľ na úkor spotrebiteľa obohatil alebo sa chcel obohatiť.

30. Odvolací súd je toho názoru, že aj bez stanovenia kritérií výšky primeraného finančného zadosťučinenia, treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu

sankčnú tak, aby dostatočne odradilo dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak podľa názoru súdu ho treba chápať aj ako odmenu za to, že sa spotrebiteľ pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite.

31. V dôsledku konania žalovanej bola žalobkyňa nielenže vystavená bezprostredne hroziacej majetkovej ujmy, nad rámec uvedeného bola nútená chrániť svoje práva vznesením námietky nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobkyne v základnom konaní. Nie je snád ani potrebné pripomínať, že súdne konania sú stresujúcim zážitkom, vyplývajúcim z obáv z výsledku sporu, či možnosti vzniku ďalšej majetkovej ujmy v podobe náhrady trov konania protistrane, v prípade neúspechu v konaní.

32. Vo vzťahu k odvolacej námietke o nedostatku pasívnej legitímácie žalovanej, odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cso/80/2020 zo dňa 24.08.2022. Odvolací súd v rozsahu odvolacích námietok žalovanej v podstatnom uviedol:

„Úspešné uplatnenie na súde zo strany spotrebiteľa, ktoré je predpokladom priznania finančného zadosťučinenia podľa názoru odvolacieho súdu nemožno vykladať reštriktívne len na spory, kedy spotrebiteľ je v pozícii žalobcu, resp. v rámci konania ako žalovaný podá protižalobu. Naopak v tomto prípade je nutné vychádzať z teleologického výkladu právnej normy, a to s poukazom na cieľ, ktorý chcel zákonodarca dosiahnuť, ktorým nepochybne bola širšia ochrana spotrebiteľa, ktorý má pozíciu slabšej strany. Z tohto dôvodu je nutné predmetné ustanovenie vykladať tak, že aj v prípade úspešnej obrany svojich práv, ktoré je výsledkom obrany žalovaného v konaní, v ktorom bol pozíciou žalovaného možno subsumovať pod pojem úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi. Z tohto dôvodu ani táto odvolacia námietka nebola odvolacím súdom posúdená ako dôvodná ... Rovnako je bezpredmetná odvolacia námietka spočívajúca v tom, že v predchádzajúcom konaní vo výrokovej časti nebolo konštatované porušenie povinnosti žalovaného, nakoľko v danom konaní konajúci súdu zamietol žalobu postupníka. V odôvodnení svojho rozsudku mohol jedine uviesť dôvody, pre ktoré tak učinil a tam nepochybne skonštatoval nesprávnosť postúpenia pohľadávky, ktorú nepochybne spôsobil žalovaný tým, že porušil svoje povinnosti, ktoré mu ustanovuje osobitný predpis, a to zákon o bankách, nerešpektoval tieto ustanovenia, ktoré nepochybne súd prijaté z dôvodu ochrany spotrebiteľa, aby tento nebol bez predchádzajúcich upozornení a uplynutí určitých časových okamihov daný vo vzťahu s nebankovou spoločnosťou. Z uvedeného dôvodu preto odvolací súd dospel k záveru, že citované rozhodnutie okresného súdu bolo základom pre posúdenie skutočnosti či žalovaný porušil svoju povinnosť ustanovenú osobitným zákonom. Táto otázka nepochybne preukázaná bola a táto podmienka priznania finančného zadosťučinenia bola opäť splnená. Ani skutočnosť, že žalovaný nebol účastníkom tohto konania, nič nemení na tomto závere, nakoľko nepochybne súd konštatoval, že subjektom, ktorý porušil ustanovenia zákona o bankách bol žalovaný, ktorý nerešpektoval tam vyjadrené zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky a na tejto skutočnosti nič nemení ani to, že v danom konaní bol žalobca postupník z uvedenej zmluvy. Z tohto konania nepochybne bolo preukázané, že spotrebiteľ na súde bol úspešný v otázke porušenia jeho práv, ktoré ustanovuje osobitný predpis pre žalovaného, tento zodpovedá za toto porušenie a spornou ostáva len výška primeraného finančného zadosťučinenia (body 11 a 12 odôvodnenia odvolacieho rozsudku).“

33. Z uvedeného rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/80/2020 zo dňa 24.08.2022, rovnako vyplýva, že porušiteľom voči ktorému je možné úspešne sa domáhať PFZ, je pôvodný dodávateľ (postupca úverovej pohľadávky). Z citovaného rozsudku vyberáme: „Odvolacím súdom zvolenú interpretáciu na vec sa vzťahujúceho ustanovenia § 3 ods. 5, ostatná veta zákona č. 250/2007 Z. z. (bod 15.1.) - na základe ktorej dospel k záveru, že žalovaná napriek tomu, že nebola stranou predchádzajúceho sporu (bod 15), bola pasívne vecne legitimovaná v spore o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobcom, pretože spôsobila neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky zo spotrebiteľského úveru a tým aj v konečnom dôsledku následný úspech žalobcov v spotrebiteľskom konaní s postupníkom - považuje najvyšší súd za správnu a zodpovedajúcu zistenému skutkovému stavu. Odvolací súd teda právne konformným spôsobom vysvetlil právne dôvody, pre ktoré pasívna vecná legitímácia v tomto spore svedčila práve žalovanej.

Na zdôraznenie správnosti odvolacím súdom zvolenej interpretácie ustanovenia § 3 ods. 5, ostatná veta zákona č. 250/2007 Z. z. najvyšší súd dodáva, že zo zákonnej dikcie označenia zodpovedného subjektu, od ktorého je možné požadovať primerané finančné zadosťučinenie („od toho, kto za porušenie

práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá") de lege lata nevyplýva, že to nevyhnutne musí byť iba jedna zo sporových strán v konaní na súde, v ktorom bol spotrebiteľ úspešný, hoci ním spravidla bude práve tento procesný subjekt. V okolnostiach danej veci nosné dôvody neúspechu veriteľa (postupníka) a tým aj úspechu dlžníka (spotrebiteľa) spočívali v absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení spotrebiteľskej pohľadávky žalovanou (postupiteľom), pre nedodržanie podmienok uvedených v § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom v hre bol stále nárok zo spotrebiteľského úveru uzavretého medzi žalovanou a žalobcami. V takomto prípade určenie zodpovednou žalovanú za porušenie povinnosti ustanovenej osobitnými predpismi v súvislosti s nárokom žalobcov na primerané finančné zadostučinenie neodporuje zneniu zákonnej dikcie podľa § 3 ods. 5 ostatná veta zákona č. 250/2007 Z. z"

34. Rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/80/2020 zo dňa 24.08.2022 bol publikovaný v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 4/2022 pod R 47/2022. V danom prípade v zmysle právnych záverov Najvyššieho súdu SR vyjadrených v judikáte R 71/2018 je potrebné citovaný rozsudok zaradiť do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“.

35. Preto je nepochybne potrebné považovať za pasívne legitimovaného v tomto konaní žalovanú, ktorá má postavenie dodávateľa.

36. Judikatúra súdov, vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj inými odvolacími námietkami.

37. Odvolací súd vychádzajúc z vyššie uvedeného postupom vyplývajúcim z ust. § 388 CSP rozsudok zmenil tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobkyni 300 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

38. O trovách prvoinstančného a odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a 262 ods. 1 CSP. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu. Nejde o procesne neúspešnú žalobkyňu, ak jej bola priznaná aspoň časť uplatneného nároku na základe úvahy súdu. Žalobkyňu treba považovať za plne úspešnú, keď mala plný úspech čo do základu uplatneného nároku a súčasne výška plnenia vyplývajúca z jej procesného úkonu závisela výlučne od úvahy súdu. Žalobkyňa bola úspešná čo sa týka základu nároku na jeho priznanie, a preto jej odvolací súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto uznesenia (§ 262 ods. 2 CSP).

39. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).